

борис
априлов

П Р И К Л Ю Ч Е Н И Е
С
Л О Д К А

/Второ приключение на Шестте пингвин-
чета./

пиеса
за
куклен
театър

1970

борис
априлов
*

П Р И К Л Ю Ч Е Н И Е
С
Л О Д К А

/второ приключение на Шестте пингвинчета./
*

пиеса
за
куклен
театър
*

1970

Л И Ц А:

УЧИТЕЛЯТ –пингвин

ПИН

ПИН–ПИН

ПИН– ПИН– ПИН

ПИН– ПИН– ПИН– ПИН–

ПИН– ПИН– ПИН– ПИН– ПИН

ГВИН – 6 пингвинчета

МОРЖЪТ

ОКТОПОДЪТ

КОЛУМБО–ВЕЛИКИЯТ МОРЕПЛАВАТЕЛ – маймунка

ЛОДКАТА – без текст

П Ъ Р В А Ч А С Т

Нещо като класна стая. По чиновете са седнали шестте пингвинчета. Пред тях се е изправил учителят. До него е глобусът на Земята.

УЧИТЕЛЯТ /сочи Северния, а после Южния полюс/. Това е Северния полюс, а това – Южния полюс. Единият е отгоре, а другият – отдолу. /Сочи./ Ние живеем близо до Южния полюс. /Сочи долу./ Отдолу на глобуса.

ВСИЧКИ Олeeee!

УЧИТЕЛЯТ /учудено/. Защо "олеле"?

ВТОРОТО Ще паднем!

ТРЕТОТО Страх ме е!

УЧИТЕЛЯТ Както виждате, живеем си и не падаме.

ГВИН Да, ама защо все ние да живеем ОТДОЛУ? Защо не се преместим на горния етаж на кълбото?

ЧЕТВЪРТТО На Северния полюс!

УЧИТЕЛЯТ /весело/. Защо ли?... Защото, за да стигнем на Северния полюс трябва да минем през Екватора. А там е ужасно горещо. Може да се стопим. /Показва на кълбото./

ТРЕТОТО Въпреки това!

УЧИТЕЛЯТ Пък е и мадото далеч. Как ще преминем тези хиляди километри... Затова, деца, си живеем тук и си живеем добре... /Прибира дневника./ Днешният ни урок по география завърши. Довиждане, деца!

ВСИЧКИ Довиждане!

УЧИТЕЛЯТ От тук – направо в къщи, нали?

ВСИЧКИ Да.

УЧИТЕЛЯТ Без лудории, нали?

ВСИЧКИ Да.

УЧИТЕЛЯТ Направо в къщи – нали?

ВСИЧКИ Да!

УЧИТЕЛЯТ Хайде! /Тръгва./

ВСИЧКИ Хайде! /Остават. Учителят излиза./

Пингвинчетата веднага се струпват около Глобуса. Шумно, с крясъци, всяко пингвинче гледа да се добере до него.

ПЕТОТО Значи, всички хитри животни си живеят горе /сочи/, а ние – глупавите долу. /Сочи./

ТРЕТОТО И можем да паднем.

ВТОРОТО Да.

ТРЕТОТО Не искам!

ЧЕТВЪРТОТО Какво не искаш?

ТРЕТОТО Да падна.

ПИН Не искам да живея долу!... Гвин!

ГВИН Какво, Пин?

ПИН Какво мислиш?

ГВИН А бе, мисля си... Ох!... Как да кажа какво мисля?

ВСИЧКИ Кажи!

ГВИН Ох!... Викам си... сега да си отидем в къщи...

ВСИЧКИ Да.

ГВИН Да се нахраним...

ВСИЧКИ Да.

ГВИН Да излезем от къщи...

ВСИЧКИ Да.

ГВИН Да се съберем на брега.

ВСИЧКИ Да!

ГВИН И да вземем да отскочим до Северния полюс, а?

ВСИЧКИ – Да! – Чудесно! – Искам! – И аз!

Глъчка.

ГВИН /в настъпилата тишина/. Да отскочим и да се върнем до вечерта.

ВСИЧКИ Да!...

ПИН Ами, такова...

ГВИН Какво, Пин?

ПИН Екватора?

ВТОРОТО Какво – Екватора?

ПИН Как ще го пресечем?... Той бил една огнена линия, която стопява всичко каквото мине през нея.

ВТОРОТО Гвин.

ГВИН Какво, Пин–гпин?

ВТОРОТО Как ще стане тая работа?

ГВИН /отсича/. Ще му мислим, като го стигнем.

ВСИЧКИ Да!

ПИН Тогава, да вървим, да обядваме и да тръгваме!

ПЕТОТО /вдига чантата във въздуха/. Урааа, тръгваме!

ЧЕТВЪРТОТО /вдига чантата, всички вдигат чантите/. Тръгваме!

ТРЕТОТО Тихо!... Тихо!... Тихо бе! /В настъпилата тишина./ А какво ще кажем на големите пингвини?

ВТОРОТО Както винаги!

ВСИЧКИ Да!
ВТОРОТО Както винаги – нищо.
ПИН Хайде!...
С викове се втурват към вратата.

З а т ъ м н е н и е.

*Нещо като класна стая. По чиновете са седнали
шестте пингвинчета. Пред тях се е изправил учителят.
До него е глобусът на Земята.*

Чудни ледени скали, пред тях равен терен.

*Музикално встъпление. Пингвинчетата влизат наредени,
еднослед друго, с песен:*

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

*Този път вървят особено, правят и
стъпки назад, нещо като танц.*

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

ПИН Стоп! /Спира. Другите се блъскат в него като вагони на влак./ Всички
ли сме?

ТРЕТОТО Аз съм тук.

ПИН Започваме!... Пин! /Оглежда се./

ЧЕТВЪРТО Ти си!

ПИН А, да!... Пин–пин!

ВТОРОТО Тук!

ПИН Пин–пин–пин!

ТРЕТОТО Тук!

ПИН Пин–пин–пин–пин!

ЧЕТВЪРТО Тук!

ГВМН Пин–пин–пин–пин–пин!

ПЕТОТО Тук!

ПИН Гвин?

ГВИН Аз?

ПИН Не аз, а ТУК!

ГВИН Добре – ТУК!

ПИН /недоволно/. Ааа, все ти, все ти!... Омръзна ми!

ГВИН /оправдава се/. Защо да казвам тук, когато не съм ТУК, а съм аз.

ПИН /към другите/. Да му обясняваме ли отново?

ВСИЧКИ Нее!... Бързае!

ПИН Едноо, двее, три! /Запяват. Тръгват./

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шесттееееее...

Внезапно млъкват.

ВСИЧКИ /учудено, загледани някъде напред/. Ооооо!...

ВТОРОТО Моржът!

ТРЕТОТО Добър ден, Морж!

Вече са пред Моржа, който ги гледа учудено.

ЧЕТВЪРТО Добър ден, Морж!

МОРЖЪТ Добър ден!... Отдавна не съм ви виждал... Пак ли търсите Свирепата Бяла Мечка?

ГВИН А не, този път търсим друго.

ВТОРОТО По–важно.

ПИН Което се намира отгоре.

МОРЖЪТ /заинтригувано/. Че какво може да бъде то?... Важно, и се намира отгоре.

ПИН Понеже ние сме отдолу, разбирате ли?

МОРЖЪТ /искрено/. Не.

ПИН /започва да обяснява/. Земното кълбо представлява кълбо!

ВТОРОТО Топка!

МОРЖЪТ Аха!

ПИН Земното кълбо се дели на две части: Северен полюс и Южен полюс.

ТРЕТОТО Южният е отдолу!

ПИН Остави да обясня!... Южният е отдолу, разбирате ли?

ТРЕТОТО И ние вървим с краката нагоре.

ПИН Чакай, ти казвам!... А всичко живо по Северния полюс си върви с главата нагоре. Разбирате ли?

МОРЖЪТ Не.

ПИН Но то е толкоз просто... Земното кълбо се разделя на две от Екватора.

МОРЖЪТ Това пък какво е?

ГВИН / не изтрайва/. Огнена линия. Минеш ли през нея, ще се стопиш.

ПИН Или пък ще изгориш.

ГВИН Пин, нека аз!... Ние сме тръгнали отдолу нагоре. Разбирате ли?

МОРЖЪТ Не.

ГВИН Ох* къде да ви го начертая!... Не сте ли виждали земно кълбо?

МОРЖЪТ Не.

ГВИН Продават ги по книжарниците. По дванайсет лева. Топки!...

МОРЖЪТ И какво?

ГВИН Нищо. Отиваме.

МОРЖЪТ Добре.

ГВИН Смятаме да се върнем до вечерта.

МОРЖЪТ До вечерта?... Ха!... Ха-ха!... Ха! /Започва да се смее гръмогласно./

ПИН Гвин, какво му обясняваш?... Досега да сме стигнали Екватора. Довиждане, Морже!

ВСИЧКИ Довиждане!

Моржът примира от смях.

ГВИН Утре ще ти подарим четка за зъби! /Сега се смеят те./

А после тръгват и запяват.

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

ПИН /който винаги върви отпред/. Стоп!

Всички спират.

ВЪЗКЛИЦАНИЯ: –Аааа!

– А!

– Еее!

– Брей!

– Уха!

Пин се обръща, тръгва и се нарежда на опашката.

Второто пингвинче прави същото.

Третото, без да се мае, отива зад второто на опашката.

И така нататък, докато на чело застава Гвин.

ГВИН /учудено/. Абе, аз нали бях на опашката? Защо изведнъж се намерих отпред?

ВТОРОТО Така ти се струва.

ГВИН Ами!... Спомням си, че бях на опашката.

ТРЕТОТО Не е вярно!

ГВИН Море!... Винаги съм си бил на опашката!

ЧЕТВЪРТО Млъкни!... По-добре виж и кажи какво е това?

ГВИН /прави се на ударен/. Кое?

ПЕТОТО Това там, дето стои дето свършва брега и дето почва морето.

ГВИН Дето свършва морето и дето започва брега ли?

ПИН Да. Дето свършват и двете и дето започват и двете.

ГВИН Дето земята се допира до морето ли?

ПИН Така де... Дето морето се допира до земята.

ГВИН Разбрах... /Гюхка се./ Че какво ли може да бъде?... Ей, какво ли можеш да бъдеш?

ПЕТОТО То е нещо доста особено.

ГВИН Разбрах. Личи си, че е нещо особено.

ПЕТОТО Гвин!

ГВИН Какво бе, Пин-пин-пин-пин-пин?

ПЕТОТО Забравих да ти кажа, че забравих да си взема довиждане с мама.

ЧЕТВЪРТО А аз забравих да пия вода.

ТРЕТОТО И на мен ми се пие.

ВТОРОТО Аз пък забравих да се измия.

ПИН Аз пък съм забравил електрическия котлон.

Петте се измитат едно след друго.

Гвин остава сам.

Не виждаме това, което ги е изплашило.

ГВИН Ей!... Ей, такава!... Ти, дето приличаш на такава!... Ей, какво животно си ти бе? /Пауза./ Защо ни се пречкаш?... /Пауза./ Махни се, да мина!...

ПИН /появява се над гърба му/. Гвин!

ГВИН Какво бе, Пин?

ПИН Нищо. /След продължителна пауза./ Какво правите с това животно?

ГВИН Разговаряме се.

ПИН Продължавайте!

ГВИН Ей, животно!... /Към Пин./ Видя ли как се разговаряме?

ПИН Видях.

ГВИН /на Пин/. Водим си разговор.

ПИН Разбрах.

ВТОРОТО /появява се/. Аз се върнах... И другите се върнаха.

ТРЕТОТО Ние се върнахме.

ЧЕТВЪРТТО Какво е туй животно?... Много дълго разговаряте.

ПЕТОТО Гвин.

ГВИН Какво, Пин–пин–пин–пин–пин.

ПЕТОТО Можеш ли да го пипнеш?

ГВИН Стига да искам.

ПЕТОТО Поискай де.

ГВИН Няма да избягате, нали?

ВСИЧКИ Няма.

ГВИН Няма да ви се пие вода и да говорите за котлони, налит

ВСИЧКИ Няма, няма.

ГВИН Или пък... да таковате...

ВСИЧКИ Няма! Пипни го!

ГВИН Че какво ми е направило да го пипна... Животно, нали не искаш да те пипна?... /Към компанията./ Може да не му е приятно да го пипат. На вас приятно ли ви е да ви пипат?

ВСИЧКИ Е, да...

ГВИН Тогава да си вървим... /Запява и тръгва./ Ние сме шестте пингвинчета... /Всички запяват и тръгват след него. Гвин обаче изведнъж млъква и спира. Всички млъкват и го гледат./ А бе, защо пък да не го пипна?... **ПЕТОТО** Така де.

ГВИН Може би, някои животни пък обичат да ги пипат. **ПИН** Пипни го, Гвин!... Тогава и ние ще го пипнем.

ГВИН Важното е да не избягате., Пин.

ГЛАСОВЕ Няма, няма!

ГВИН Тогава, дръжете ме, да го пипна.

Пин се хваща за Гвин, а другите за него, както децата от детските градини.

Запяват:

Сега ще пипнем животното.
Сега ще пипнем животното.
Ей сега ще пипнем животното.
Ще го пипнем ей сега.
Сега.
Ей сега.
Ще видите как ще го пипнем, животното...
Да, животното! /Вървят и пеят./

*Хубава лодка с платно се е допряла до брега.
Към нея се приближава пеещата редица.
Спират. Продължават да пеят.*

Ей сега ще пипнем животното!...

*Спират до самата лодка. Прекъсват песента.
Абсолютна тишина.
Всички погледи са отправени към Гвин.
Барабанен дропс както в трудните моменти в цирка.
Гвин вдига крилце. Насочва го към лодката.
Допира крилцето.*

ВСИЧКИ /отдъхват си шумно/.

Запяват:

Пипнахме, пипнахме...
Пипнахме животното.
Ей сега го пипнахме животното.
А пипнато животно вече не е страшно!
Да, не е, не е то страшно!
Хич не е, не е то страшно!

/Финал като в опера./

ГВИН Интересно животно. Не се движи и не говори.

ПИН Гвин.

ГВИН Какво, Пин?

ПИН Това животно може би е от онези животни.

ГВИН Кой?

ПИН Дето ги наричат предмети... Някои животни ги наричат предмети... Да пипна и аз... /Пипа лодката./ Да. Точно така. Това е предметно животно.

ГЛАСОВЕ – Да пипна и аз! – И аз! – Нека и аз!

Всички пипат.

ГЛАСОВЕ – Да. – Точно така! – Наистина!

ГВИН /учудено/. Какво така?

ВТОРОТО Предметно животно!...

ГВИН Да, ама като го натиснеш, се люлее. /Натиска и доказва, лодката се полюшва./

ВТОРОТО Да де. Всички предметни животни се люлеят.

ГВИН Вътре, в самото животно, виждам нещо за сядане.

ПИН Тогава да седнем!...

ГЛАСОВЕ – Седни. – Хайде! – Ние сме тук.

Гвин прекрачва лодката и сяда в нея.

ПИН Гвин, какво?

ГВИН Много приятно!... Седиш си.

ПИН Така ли?

ГВИН Да. Приятно е. Седиш си на животното.

ПИН Тогава и аз.

ГЛАСОВЕ – И аз! – И аз! – И ние.

Всички влизат в лодката.

ГЛАСОВЕ – Ей че хубаво! – Чудесно!

Започват да се люлеят.

– Като в люлка. – Ехааа!

Клатят лодката и се люлеят.

– Ама, много хубаво, бе! – Просто чудесно! – Ехааа!

ПИН /внезапно/. Момчета!

ВТОРОТО Какво, Пин?

ПИН Нещо ми направи впечатление.

ГВИН Какво бе, Пин?

ПИН Брегът тръгна!

ГВИН /след пауза/. А, да!... Накъде тръгна?

ПИН Назад!

ГВИН /сочи платното/. А това бялото горе се изду.

ПИН Гвин.

ГВИН Какво, Пин?

ПИН И земята се движи, ама и ние се движим!

ВТОРОТО Ехаа, движим се!
ТРЕТОТО Много сладко се движим!
ПИН Гвин!
ГВИН Кажи, Пин.
ПИН Земята се отдалечава.
ГВИН Да, де.
ПИН Отдалечава се, ама там са. майките и бащите ни.
ВТОРОТО И къщите.
ГВИН Бе, то ако е въпрос, и училището е там, ама какво да правим?
ПИН Да се върнем.
ГВИН Добре... Хайде!
ПИН Момчета, да се върнем, а?
ГЛАСОВЕ – Добре. – Да се върнем. – Мен ме е страх. – Хайде да се върнем!
ПИН /удря лодката/. Ей, животно, върни се!

Тишина. Всички тръпнат.

ВТОРОТО Не ще.
ГВИН Не ще, разбира се. Много сте смешни!
ПИН Защо, Гвин?
ГВИН Нали отиваме на Северния полюс?
ВСИЧКИ Да!
ГВИН Значи, отиваме... Вижте колко бързо отиваме!... На бърза ръка ще отидем на полюса, ще видим как се живее с главата нагоре и ще се върнем да вземем бащите и майките си.
ПИН И ще живеем там!...
ВТОРОТО Горест!
ТРЕТОТО А не отдолу.
ЧЕТВЪРТО И земята няма да ни е отгоре, нали?
ГВИН Да.
ПЕТТО Тогава да вървим.
ПИН И без това вървим.

Запяват:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
И т.н.

ГВИН Пин!
ПИН Кажи, Гвин.
ГВИН Това животно е много такова, но карай да върви.
Продължават:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

ПИН Слушайте!

ВТОРОТО Какво?

ПИН Броихме ли се?

ТРЕТОТО Да. Преди да влезем.

ПИН А като влязохме?

ПЕТОТО Не.

ПИН Да се броим ли?... Еднооо, дбеее, три!... Аз съм Пин!

ВТОРОТО Пин–пин!

ТРЕТОТО Пин–пин–пин!

ЧЕТВЪРТТО Пин–пин– пин–пин!

ПЕТОТО Пин–пин–пин–пин–пин!

ГВИН Гвин!

ПИН Точно!

ГВИН Всички сме тук!

Пеят:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

ГВИН /запява самостоятелно/:

Добре се чувствам винаги,
да, винаги добре!
Но най–се чувствавам аз добре
щом плаватм по море!

ВСИЧКИ

Добре се чувствам винаги,
да, винаги добре!
Но най–се чувствам аз добре
щом плавам по море!

ПИН

Морето си ни носи
по своите вълни.
Ей, ний сме албатроси
–и все напред летим!

ВСИЧКИ

Морето си ни носи
по сините вълни!
Ей, ние сме матроси,
макар и без лули!

ПИН /след песента/. На това нещо, което ни вози, не му ли казват лодка?

ВТОРОТО Гвин, това не е ли лодка?

ГВИН /прави се на ударен/. Кое?

ТРЕТОТО Това, което ни вози.

ГВИН Мен ли питате?
ТРЕТОТО Тебе, Гвин!... Нали знаеш всичко?
ГВИН Амиии, /почесва се/ това отдолу наистина прилича на лодка.
ПЕТОТО А това отгоре не ви ли прилича на платно?
ПИИ Платно, да!...
ЧЕТВЪРТО Лодка с платно!
ГВИН Да, де... Лодка с платно. Платнолодка.
ПИИ Да, ама името беше друго.
ГВИН Платноходка!
ВСИЧКИ
ВСИЧКИ
ВСИЧКИ Да!
ВТОРОТО Това е платноходка!
ПИИ /тревожно/. Гвин!
ГВИН Кажи, Пин.
ПИИ На кого ли е тази платноходка?
ГВИН Това се мъча да разбере. Защото, според мен, всяко нещо е на някого.
Татко е мой татко, мама е моя майка...
ВТОРОТО А платноходката?
ГВИН /въздъхва дълбоко/. И тя е на някого.
ПЕТОТО Гвин.
ГВИН Кажи, Пин–пин–пин–пин–пин!
ПЕТОТО Доколкото разбирам от платноходки, ние сме взели чужда платноходка.
ГВИН Тя си стоеше там.
ПИИ Но ние я взехме. Тя сигурно е била на някого, който е спрял на брега, понеже е трябвало да пие вода. Като е отишъл да пие вода, ние сме му взели платноходката.
ВТОРОТО И, доколкото си спомням, това ВЗИМАНЕ имаше друго име но съм го забравил.
ГВИН /без да се церемони/. Ние сме я откраднали!
ВСИЧКИ Да!
ГВИН /отчаяно/. Това е лошо!... Сега, оня, който е слязъл да пие вода, си няма лодка, пък ние си имаме.
ВСИЧКИ Да!
ГВИН А правилното е, той да си има, а ние да си нямаме.
ВСИЧКИ Да!
ГВИН Понеже си е негова.
ВСИЧКИ Да!
ГВИН Тогава, да я върнем на мястото ѝ.
ПИИ Това исках да кажа, макар че да си имаш лодка било много хубаво нещо.
ГВИН Когато е твоя.
ВСИЧКИ Аха!

ГВИН Ох!... Хич не ми се ще, но трябва да я върнем. /След пауза./ Да се връщаме!... Жалко за Екватора и Северния полюс!... Тъкмо смятахме да ги видим. /След пауза./ Хайде!

ПИН Какво – хайде?

ГВИН Да се връщаме.

ПИН Как?

ГВИН Много просто: обръщаме и се връщаме.

ВТОРОТО Добре де, но как се обръща лодка?

ГВИН С кормилото./Натиска го./ А!

ТРЕТОТО Какво – а?

ГВИН Не се обръща!

ЧЕТВЪРТО Защо?

ГВИН Защото вятърът ни духа напред.

ПЕТОТО Къде напред?

ГВИН Към Северния полюс. Можем да се върнем само ако вятърът духне от Северния полюс.

Пауза. Всички се споглеждат.

ПИН А той не духа... Да се обърнем обратно! /Всички се обръщат с гръб към движението./ Сега май че се връщаме.

ВТОРОТО Не се вижда никаква суша.

ТРЕТОТО Добре де, ще върнем лодката довечера.

ПЕТОТО И ще му обясним.

ВТОРОТО На кого?

ПЕТОТО На когото е лодката.

ЧЕТВЪРТО Сега вървим напред! Макар че вървим назад.

Все пак обръщат се с лице към движението.

ТРЕТОТО /възторжено/. И все напред!

Запяват:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

Платноходката върви гордо напред.

Виждаме я отдалеч, самотна, сред водната шир.

Музика с песента. Синя вода, синьо небе.

Лодката отблизо.

Пингвинчетата продължават да пеят.

Оркестърът се намесва с тревожен акорд.

Огромното пипало на Октопода се подава от водата,

надвесва се над лодката и грабва Пин,

който е стоял най–отзад.

Пингвинчетата пеят.

ТРЕТОТО /след свършването на песента/. Хубаво е да плаваш с лодка, нали?

ВСИЧКИ Да!

ВТОРОТО Разходка с лодка!

ВСИЧКИ Да!

ГВИН А ти, Пин, искаше да върнем лодката веднага.

ПЕТОТО Ех, че хубаво плаваме!

ГВИН А ти, Пин, искаше да върнем лодката. /Мълчание./ Кажете де!... Защо не отговаряш? /Да не забравяме, че пингвинчетата са наредени в лодката едно след друго и всички гледат напред./

Дълга пауза.

ВТОРОТО /което най-после се обръща към мястото на Пин/. Гвин, на кого говориш?

ГВИН /спокойно/. На Пин.

ВТОРОТО Няма смисъл да му говориш.

ГВИН Защо, Пин-пин?

ВТОРОТО Защото... /Второто от пипалата на Октопода се надига над него и го грабва преди да каже защо./

ГВИН Кажете де, Пин-пин!... Защо млъкна?... Щеше да кажеш защо няма смисъл да говорим на Пин.

ТРЕТОТО /обръща се да види Пин-пин/. Гвин!

ГВИН Какво, Пин-гпин-пин?

ТРЕТОТО Пин-пин го няма.

ГВИН Как да го няма?

ТРЕТОТО А пък Пин съвсем го няма.

ГВИН /гледа си напред/. Глупости!

ПЕТОТО /гледа си напред/. Големи глупости!

ТРЕТОТО /учудено/. Да... Казвам ви. Пин-пин и Пин ги няма...

Третата ръка на Октопода грабва и Третото.

ГВИН Говорете де!... Защо млъкна?

Пауза.

ЧЕТВЪРТО /обръща се и отново напред, уплашено/. Гвин!

ГВИН Какво, Пин-пин-пин-пин?

ЧЕТВЪРТО Интересна работа!

ГВИН Какво му е интересното?

ЧЕТВЪРТО Не виждам нито Пин-пин, нито Пин-пин-пин!... А Пин, пък абсолютно и съвсем го няма!

ДВЕТЕ пред него /едновременно/. Глупости!

ЧЕТВЪРТО /съвсем тревожно/. Обърнете се да видите!

*Най-после се обръщат и Гвин, и Петото.
Гледат и недоумяват.*

ГВИН /съвзема се/. А! /Мълчание./ Къде са другите?
ЧЕТВЪРТО Нали ти казвам – няма ги!
ГВИН Как да ги няма?
ЧЕТВЪРТО Няма ги!
ГВИН Не може да ги няма. Бяха тук.
ПЕТОТО В лодката.
ЧЕТВЪРТО Да, ама ги няма.
ГВИН Не може да ги няма. Преди малко бяха тук... Нали разговаряхме?
ЧЕТВЪРТО Разговаряхме, но като се обърнах, какво да видя – няма ги.
ГВИН Не може да бъде. Не си се обърнал добре... Я се обърни още веднъж да видим дали няма да ги има!... И ние ще се обърнем напред и после назад и ще видим дали няма да ги видим.

Тримата се обръщат напред.

ГВИН /брои/. Едноооо, двееее... /Октоподът грабва Четвъртото./ ... три!

Гвин и Петото се обръщат.

ГВИН /учудено/. Ей, наистина ги няма!... Нито Пин–пин, нито Пин–пин–пин, а от Пин няма и следа.
ПЕТОТО Гвин! /Тревожно./
ГВИН Какво, Пин–пин–пин–пин–пин?
ПЕТОТО Мога ли да те разтревожа?
ГВИН Кажи!
ПЕТОТО Струва ми се, че... такова... как да ти кажа... такова...
ГВИН Какво ТАКОВА? Какво само ТАКОВАШ!
ПЕТОТО Искам да кажа, че вече го няма и Пин–пин–пин–пин!
ГВИН Глупости!... Преди три секунди говорихме. Той каза че ги няма другите.
ПЕТОТО Да, ама и него го няма... Погледни!... Виждаш ли го някъде?
ГВИН /оглежда добре/. Наистина го няма.
ПЕТОТО Видя ли?
ГВИН А!... /Замисля се./ Интересна работа!...
ПЕТОТО Дори–много интересна!
ГВИН Да ги потърсим.
ПЕТОТО Къде? В лодката. Къде в лодката?
ГВИН Изглежда, че тази лодка има някои места където могат да се скрият няколко пингвинчета.
ПЕТОТО Къде?
ГВИН Под седалките.
ПЕТОТО Виж. Няма нищо.

ГВИН /замислено/. Така ли?
ПЕТОТО Не виждаш ли?
ГВИН /замислено/. Така ли мислиш?
ПЕТОТО Не видя ли?
ГВИН Видях.
ПЕТОТО Тогава?
ГВИН Мисля си.
ПЕТОТО Какво си мислиш?
ГВИН Да вземем да се преброим.
ПЕТОТО Какво ще се броим. Двама сме.
ГВИН Да, ама...забелязъл съм, когато ни се струва, че някой го няма и се преброим, винаги излизаме точно.
ПЕТОТО Добре. Да се преброим.
ГВИН /високо, както при броенето/. Пин! /Тишина./ Пин!...
ПИН /Далечното му гласче/. Тук!
ГВИН /победоносно/. Видя ли?... Пин–пин!
ВТОРОТО /далечното му гласче/. Тук!
ГВИН /весело/. Казах ли ти?... Пин–пин–пин!
ТРЕТОТО /гласът му/. Тук!
ГВИН Знаех си аз!... Пин–пин–пин–пин!
ЧЕТВЪРТО /гласът му/. Тук!
ГВИН /въодушевено/. Пин–пин–пин–пин–пин!
ПЕТОТО Тук!
ГВИН /бързо и въодушевено/. И аз тук – шест!... Точно шест!.. При броене винаги излизаме шест!... /Съвсем весело, запява./

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

Петото се включва също.

Пеят:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

ПЕТОТО /прекъсва песента/. Гвин!
ГВИН /прекъсва песента/. Какво?
ПЕТОТО Все ми се струва, че не сме шест, а две.
ГВИН Кой ти каза?
ПЕТОТО Никой.
ГВИН Ами тогава?
ПЕТОТО Понеже виждам с очите си, че сме само две... единствени пингвинчета.
ГВИН Не е вярно!... Ще ти докажа... Да пеем!

Запяват:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

ГВИН /млъква и прави знак на второто да млъкне./

*Мълчат и слушат.
Чуват се далечни приглушени гласове:*

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

Двете се споглеждат.

ГВИН Казах ли ти?

ПЕТОТО /учудено/. Какво?

ГВИН Че сме шест, а не две.

ПЕТОТО /разколебано/. Не знам... На мен ми се струва, че сме САМО две.
/Съвзема се./ Тогава къде са другите?

ГВИН /внезапно, сякаш се предава/. Да ти кажа, това се питам и аз.

ПЕТОТО Ето, виж – няма ги!

ГВИН Пин–пин–пин–пин–пин!

ПЕТОТО Какво, Гвин?

ГВИН Знаеш ли, че започвам да се безпокоя?

ПЕТОТО И аз.

ГВИН Ние бяхме шест пингвинчета, така ли?

ПЕТОТО Да.

ГВИН Неразделни

ПЕТОТО Да.

ГВИН А сега сме две. /Пауза. Само вятърът шуми./ Тук става нещо тайнствено.

ПЕТОТО Нещо лошо. Или са паднали от лодката...

ГВИН Ох!... Или пък...

ПЕТОТО Или пък, не знам какво.

ГВИН А се обаждат.

ПЕТОТО И пеят.

ГВИН Точно работа не ми харесва.... Виж какво.

ПЕТОТО Какво?

ГВИН Според мен...

ПЕТОТО И според мен!

ГВИН /учудено/. Какво според теб? Отде знаеш какво щях да кажа?

ПЕТОТО Добре. Кажи.

ГВИН Според мен... Не ме прекъсвай!... Според мен, пингвинчетата не могат нито да се стопяват, нито да се изпаряват, защото не знаят как става тая работа. Досега никога не са се изпарявали.

ПЕТОТО Вярно. Това не сме го правили.

ГВИН А ето че...

ПЕТОТО Точно така.

ГВИН Все пак, ще погледна под седалките. Те могат да бъдат само там.
/Навежда се./

ПЕТОТО /бързо/. Гвин!

ГВИН Какво?/Изправя се./

ПЕТОТО Страхувам се.

ГВИН Опитай се да не се страхуваш.

ПЕТОТО Добре, но търси по-бързо.

ГВИН Ей сега! /Навежда се, изчезва зад борда./

*Октоподът протяга огромната си пета ръка
и грабва Петото.*

ГВИН /изправя се/. Няма ги!... /вглежда се./ Пин-пин-пин-пин-пин!... Ей, приятелю!... Алоо!... Пин-пин-пин-пин-пин!... Къде си?... Къде отиде и ти?... А! Какво става? Къде изчезват пингвинчетата?... Алооо!... /Обезверено./ Ааа, тия работи не са хубави!... Защо изчезнаха?... Ами аз?... Няма ли аз като тях... да ... таковам... Да изчезна де!... И какво ще правя сам, сред морето, и докъде ще стигна с този силен вятър, който ме носи към Северния полюс?... /Извиква./ Хееееей!... /Запява./

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

Ние сме шестте пин...

Млъква и се заслушва.

ГВИН Този път, никой не пее с мен... /Извиква силно./ Хеееей!... Никой ли не чуваааа? Ще заплачаа!... /Внезапно./ Помооооощ!... Някой ми краде пингвинчетатааа!

Край на първа част

ВТОРА ЧАСТ

Леден блок сред океана.

Върху него стои Великият Мореплавател Колумбо.

Чува се зовът за помощ.

КОЛУМБО /трепва и подскача/. Хееей, кой вика?

ГВИН /гласът му/. Ааааз!

КОЛУМБО Кой си тиии?

ГВИН /гласът му/. Гвииин!

КОЛУМБО Ела деее!

ГВИН /гласът му/. Не могааа!

КОЛУМБО Защоо?

ГВИН /гласът му/. Вятърът духа платното, платното тика лодката, лодката върви напред и не мога да я спрааа!

КОЛУМБО Ами, спусни платното!

ГВИН /гласът му/. Каак?

КОЛУМБО Отвържи му въжето!

ГВИН Кое въже?

КОЛУМБО Въжето на платнотоооо!

ГВИН Това лии?

КОЛУМБО Даа!... Точно така!...

ГВИН Готово!

Пауза с музика.

Подава се носът на лодката.

КОЛУМБО Хвърли ми края на въжето!

ГВИН /гласът му отблизо/. Това ли?

КОЛУМБО Да.

ГВИН /гласът му/. Ето го!

Въжето полетява над блока, Колумбо го хваща ловко и започва да придърпва лодката, която се появява изцяло и застава до ледения блок. Гвин с учудване наблюдава Колумбо, Колумбо – него.

КОЛУМБО Глупаче, къде си тръгнало самичко?

ГВИН Не съм глупаче и не съм тръгнало самичко. Ние сме шест пингвинчета.

КОЛУМБО Не знам. Виждам само едно.

КОЛУМБО Защото гледаш късно. Преди половин час бяхме шест.

КОЛУМБО Така ли?... Къде са другите?

ГВИН Питай ме, че да ти кажа.

КОЛУМБО А тази платноходка на кого е?

КОЛУМБО Наша.

КОЛУМБО /оглежда я/. Интересно. /поглежда лодката/.

ГВИН Кое?

КОЛУМБО И аз си имах една подобна.

ГВИН Може... Кой си ти?

КОЛУМБО Колумбо.

ГВИН Кой, кой?

КОЛУМБО Колумбо Великият Мореплавател и Откривател на Южна Америка. А ти?

ГВИН Аз съм само Гвин.

КОЛУМБО С какво се занимаваш?

ГВИН Откривам Северни полюси.

КОЛУМБО Чудна работа! /Отново гледа лодката,/ Тази лодка много прилича на моята. Пък и името същото. "Колумбо" – моето име.

ГВИН Може... Случва се.

КОЛУМБО Под задната седалка няма ли една раница и нещо за ядене?

ГВИН /поглежда/. Има.

КОЛУМБО Чудна работа!... И в моята има. Гвин, твоята лодка страшно прилича на моята.

ГВИН Къде е твоята?

КОЛУМБО Ами, както си плавах по морето, видях този леден блок и си викам: а бе, да не би това да е Южния полюс, качих се на него да го разгледам и вятърът ми отнесе платноходката.

ГВИН Може, може.

КОЛУМБО Ти откъде я имаш твоята лодка?

ГВИН Намерих я залепена на Истинския Южен полюс.

КОЛУМБО Хубава лодка!... И моята беше такава. Ще ме спасиш ли?

ГВИН Ами какво да правя. Качвай се!...

Колумбо се прехвърля в лодката.

Леденият блок се отдалечава, изчезва.

Колумбо вдига платното.

КОЛУМБО Извинявай много, че ме спаси, но понеже ТИ имаш лодка, а АЗ нямам...

ГВИН А, нищо... Обичам да спасявам... Какво вадиш от джоба си?

КОЛУМБО Прах за кихане.

ГВИН Така ли?... А защо ти е?

КОЛУМБО Стане ли ми студено /отваря кутийката/ вдишвам, кихам и се стоплям. Всеки откривател на полюси има такъв прах.

Поднася кутийката към носа си,

вдишва и кихва силно.

ГВИН /учудено/. Я!... Ей!

КОЛУМБО Какво?

ГВИН Може ли и аз?

КОЛУМБО Може. Заповядай! /Поднася кутийката към човката му./

Гвин вдъхва и прихва по такъв жесток

начин, че се преметва през борда и пада във водата.

КОЛУМБО Хубаво, а? /Смее се./ Нали е хубаво?

ГВИН Чудесно!... Просто ми олекна!...

КОЛУМБО /тровожно/. Гвин, бързо!

ГВИН /не го вижда зад борда/. Какво бе, Колумбо?

КОЛУМБО /още по тревожно/. Бързо в лодката!

Музика за тревожен ефект.

ГВИН Защо?

КОЛУМБО Големият Свиреп Октопод! /Надвесва се през борда, грабва Гвин и го издърпва в лодката./

*В следващия миг зад лодката,
заел целия заден план на сцената се изправя
Октоподът. Смее се злоецо. В пипалата му
се гърчат петте негови жертви
– пингвинчетата.*

ГЛАСОВЕТЕ ИМ: – Гвин! – Пази се! – Ние сме тук! – Той ни държи! – Пази се!

*Лодката избягва.
Октоподът се върти като виенско колело.
Съответна музика.
Пингвинче–тата също се въртят.*

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха–ха!...

*Отново лодката и зад нея като
виенско колело – октоподът.*

КОЛУМБО /имитира го/. Ха–ха–ха!... Какво се кискаш?... Гвин, защо трепериш?

ГВИН Страх ме е!... Защо има толкоз ръце?

КОЛУМБО Осем!

ОКТОПОДЪТ Трите са празни!... Ха–ха–ха!

ГВИН Ей, проклетнико!

ОКТОПОДЪТ Какво?

ГВИН Върни ми приятелите!

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха! Ела си ги вземи!

КОЛУМБО Много се мразим с този Октопод... Където отида – след мен.

ГВИН Да ми върне приятелите!

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха!...

ГВИН Защо ти са? Какво ще ги правиш?

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха!... Колумбо, какво ще ги правя?

КОЛУМБО /към Гвин/. Ще ги яде.

ГВИН /изпищява/. Не искам!... Те ми трябват на мен!

ОКТОПОДЪТ Така ли? Защо ти са?

ГВИН Да си играем.

КОЛУМБО Този проклетник никога не връща жертвите си.

ГВИН И защо върви след теб?

КОЛУМБО Тръгнал е още от Екватора. Искан да ме яде.

ГВИН /бързо/. Няма да го ядеш!

ОКТОПОДЪТ Тогава – теб.

ГВИН Нито мен!

ОКТОПОДЪТ Тогава петте пингвинчета.

ГВИН Нито пък тях!

ОКТОПОДЪТ Тогава–всички. И теб, и тях и Колумбо.

ГВИН /извиква/. Не!...

ОКТОПОДЪТ Еее, тогава кого да изям?

ГВИН Никой!

ОКТОПОДЪТ Да, но на мен ми се яде... Ако хвана и теб, ще ми станат шест пингвинчета. Ще ви ям едно по едно: в понеделник първото, във вторник – второто, в сряда – третото, четвъртък – четвъртото, в петък – петото, в събота –шестото.

ГВИН А в неделя почивате ли?

ОКТОПОДЪТ За неделя съм определил Колумбо. Нали, Колумбо?

КОЛУМБО /извиква/. Няма!

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха!...

КОЛУМБО Гвин, да обърнем платното и да бягаме.

ГВИН Ами приятелите?

КОЛУМБО Както виждаш, не можем, да направим нищо.

ГВИН Не!... Колумбо, малко ме познаваш. Никога не оставям приятелите си в беда.

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха!... Обичам такива благородни неща. Хайде!

ГВИН /учудено/. Какво?

ОКТОПОДЪТ Ела да те взема.

ГВИН Още е рано.

ОКТОПОДЪТ /учудено/. Така ли? Защо?

ГВИН Първо ще се опитам да ги спася.

ОКТОПОДЪТ А!...

ГВИН Ако не мога, ще се опитам да те убия.

ОКТОПОДЪТ /от сърце/. Ха–ха–ха–ха!... Ще се пукна от смях.

ГВИН Хайде де!

ОКТОПОДЪТ А ако не можеш да ме убиеш?

ГВИН Тогава ще изядеш мен, а тях ще пуснеш.

ОКТОПОДЪТ Ако не искам?

ГВИН Тогава ще ни изядеш шестте.

ОКТОПОДЪТ Така – да.

ГВИН А бе, то, все има някакъв начин да се спасим, не може да няма...

ОКТОПОДЪТ Ха–ха–ха!

ГВИН Не ме амбицирай, ти казвам!... Пин!

ПИН Тук.

ГВИН Пин–пин!

ВТОРОТО Тук!

ГВИН Пин–пин–пин!

ТРЕТОТО Тук!

ГВИН Пин–пин–пин–пин!

ЧЕТВЪРТТО Тук!

ГВИН Пин–пин–пин–пин–пин!

ПЕТОТО Тук!

ГВИН И аз съм тук!

ПИН За съжаление, не си ТУК, а си ТАМ. НИЕ сме тук – в устата на Октопода.

ОКТОПОДЪТ Бъдете спокойни. И той ще дойде тук.

ГВИН Струва ми се че има начин да те надхитря, но не мога да го измисля.

ОКТОПОДЪТ Хайде, чакам!

ГВИН Един момент! /Замисля се./

ОКТОПОДЪТ Хайде!

ГВИН Тихо!... Сега мисля!...

ОКТОПОДЪТ /нахално/. Чакам!

ГВИН Ахааа, оппалаа!... Хрумна ми нещо!

ОКТОПОДЪТ /предизвикателно/. Сега ще видите как Гвин ще ме изхитри.

ГВИН /заканително/. Ще видиш!... Колумбо!...

КОЛУМБО Какво, Гвин?

ГВИН Ще ми послужиш ли с твоя прах за кихане?

КОЛУМБО /учудено/. С моя прах?

ГВИН Да. Бързо!

КОЛУМБО Може... /Измъква кутийката и я отваря./ Искаш да кихнеш ли?

ГВИН Искам да го кихна този глупак!

ОКТОПОДЪТ Ха-ха-ха-ха! /Смее се широко и от сърце. Устата му е широко отворена./

ГВИН /иронично/. Ха-ха-ха!... На ти, ха-ха-ха! /Хвърля прах в "лицето" му./

*Започва страшна кихавица,
чудовището се тресе и се премята.
Изпуца пингвинчетата. Киха ли киха.*

ПИНГВИНЧЕТАТА – Пусна ме! – И мене! – Урааа! – Гвин, дръж ме!

ГВИН /надвесва се през борда/. Държа те!... Колумбо, помагай !

КОЛУМБО Помагам!... Елате!... Бързо!

*Октоподът се тресе от кихавици.
Пленниците му едно след друго
се премятат в лодката.*

– Бързо!

– Качвай се!

– Внимателно!

– Олеле!

– Какво?

– Настъпи ме!

– Извинявай!

– Нищо!

ГВИН. Колумбо, вдигай платното!...

КОЛУМБО Вдигнах го!... Напред!

ГВИН Накъде?

КОЛУМБО Към Южния полюс!
ГЛАСОВЕ Добре!
ПИН Вижте го как се тресе!
ВТОРОТО Морето се люлее!
ТРЕТОТО Да не ни обърне!
КОЛУМБО Сега ще избягаме!
ГВИН /високо/. Наздраве!
ПИН На кого викаш?
ГВШ На него. Нали киха?
ПЕТОТО Да, ама ако ни подгони?
ГВИН Колумбо, давай напред!
КОЛУМБО Вече се движим!
ГВИН Ще ни настигне ли?
КОЛУМБО Не!
ГВИН Сигурен ли си?
КОЛУМБО С този прах има да киха до утре!

*Шум. Оживление. Викове. Затъмнение.
Отново лодката сред леко развълнувано море.*

Всички пеят:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!

КОЛУМБО /учудено/. Гвин, само това ли е песента? Няма ли продължение?

ГВИН Има!... Момчета, продължението!

Всички пеят:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!
Ние сме шестте пингвинчета! Пин-пин!
И т. н.

КОЛУМБО /иронично/. Е, това е вече друго!

ГВИН /радостно/. Там живеем ние! /Сочи./

*Изведнъж обаче лодката се олюлява,
олюляват се и бегълците.
Някои падат върху седалките.
Лодката се успокоява.*

Пауза.

ПИН Гвин, какво стана?

ГВИН Колумбо, какво стана?... Вълнение ли излезе?
КОЛУМБО /оглежда морето./ Не виждам вълни.
ВТОРОТО Какво беше? Залюляхме се!

*Петото и Четвъртото,
които се паднали, се изправят.*

ГВИН /бързо/. Колумбо, какво беше?
КОЛУМБО Сигурно сме се блъснали някъде.

*Нов удар върху лодката.
Всички се строполяват долу.
Суматоха.*

ГЛАСОВЕ:

- Какво става?
- Удари ли се?
- Къде се блъснахме?
- Страх ме е!
- Млъкни!

КОЛУМБО /извиква/. Дръжте се за нещо!... /Нов тласък./ Лягайте! /Всички са под пейките.^Нищо не виждаме. Само лодката, която се люлее./ Тишина!...

*В настъпилата тишина се чува удар,
лодката се разтърсва.*

- Ох!
- Какво има?
- Искам да викам!

КОЛУМБО /изкрещява извън себе си/. Млъкнете!...

*Отново тишина.
Зад кърмата на лодката се надига
чудовището с осемте пипала.*

ОКТОПОДЪТ /власто и мощно/. Ха-ха-ха!... Аз съм тук! /Но в следващата секунда започва да киха, задавя се и киха, пръхти, отново киха, изостава, лодката се отдалечава./ Чакайте!... /Отново започва да киха./

КОЛУМБО /изправя се/. Ставайте!.../Пингвинчетата се изправят. /Разперете крилцата си!... Всички!... Да хванем много вятър!

*Всички разперват крилцата си.
Зад тях Октоподът киха ли киха.
Лодката се отдалечава от него.*

ГВИН /вика/. Вървим по-бързо!...

КОЛУМБО Разбира се!... Все едно че имаме още едно платно!

ВТОРОТО Ей че много кихааа!
КОЛУМБО Нали ви казвам – ще киха до утре!

Чуваме нестихващото кихане.

ГВИН Наздраве, Октоподе!
ТРЕТОТО Наздраве!

*Смях в лодката.
Изведнъж кихва някой в лодката.
Всички се оглеждат,*

ПИН /признава си/. Аз кихнах. /Киха повторно./ Не знам как стана...
/Кихва./ Извинете!... Заразих се от Октопода... /Кихва./

ВТОРОТО Опитай се да не кихаш! /Самият Пин–пин кихва./ А!

ГВИН Наздраве!

ВТОРОТО Вече няма! /Кихва./ Извинете!... Заразих се от Пин.

ТРЕТОТО Засрамете си! /Кихва./ Извинете!...

ЧЕТВЪРТТО Толкоз ли не можеш да се владееш? /Кихва./ А!... /Кихва./

ПЕТОТО /кихва/. Извинявайте!... /Кихва./ Още веднъж – извинявайте!

ГВИН Няма защо... /Кихва./

ПИН Наздраве, Гвин! /Кихва./

ГВИН Благодаря, Пин! /Кихва./

Започва поголавна кихавица в лодката.

КОЛУМБО /дълго се въздържа, но напънът идва и най–после се предава и той, кихва/. И аз! /Гледа виновно./

ГВИН Защо, нека си покыхаме и ние. /киха/.

КОЛУМБО Няма ли някой да ме стресне?...

ВСИЧКИ Бау!

КОЛУМБО Благодаря, мина ми! /Кихва./

ВСИЧКИ /едновременно кихват/.

*Нов тласък по лодката.
Всички падат долу.*

КОЛУМБО /властно/. Разперете крилцата!

Всички се изправят и разтварят крилца.

КОЛУМБО /радостно/. Отново летим!...

ВТОРОТО Ехааа, как летим!

Запяват:

Добре се чувстваш винаги,
да, винаги добре,
но най се чувствам аз добре
щом плавам по море!

Морето си ни носи
по своите вълни...
Хей, ний сме албатроси
–и все напред летим!

Добре се чувствам винаги,
да, винаги добре,
но най се чувствам аз добре
щом плавам по море.

Хей, вижте как се носим
по сините вълни!
Хей, ние сме матроси
макар и без лули!...

КОЛУМБО /радостно/ Земя!... Виждам земя!... Каква е тази земя?

ГВИН Нашата родина!

КОЛУМБО /възторжено/. Ей че е красивааа!...

ПИН Много!

КОЛУМБО Тогава защо сте тръгнали да откривате други полюси?

ГВИН Защото обичаме да откриваме!...

КОЛУМБО /опиянено/. Какви красиви ледове!... Издигат се като планини!

Пингвинчетата запяват:

Ах, как сияе слънцето далече!
Облива всичко в бяла светлина!
То грее, грее сутрин, обед, вечер
и се пързая леко по снега!

То не залязва, нито си отива,
а се пързая дълго по леда
и всеки ден със другия се слива
–половин година трае тук деня.

Моята Родина е от сняг и лед,
моята Родина прилича на сладолед!
Моята Родина е от сняг и лед
–моята Родина е само сладолед!...

ГЛАСОВЕ – Готово! – Да! – Пристигнахме! – У дома!

КОЛУМБО Скачайте на брега!... /Започват да скачат./ Въжето! Дръжте въжето! /Хвърля го. Гвин го улавя./

*Сега всички са върху леда.
Колумбо държи въжето.*

КОЛУМБО /гледа надолу/. Спасихме се!

ВТОРОТО Да.

КОЛУМБО Вече сте у дома.

ГВИН Колумбо, защо не ни дойдеш на гости?

ПИН Ще си заминеш след като се наиграем.

КОЛУМБО /отново навежда глава/. То... няма и с какво да си замина. Помня, че имах една лодка като вашата, дори и името същото... Ето, както го пише тук "Колумбо". Моето име! Но вече си нямам лодка, понеже изчезна.

ГВИН /след пауза и след като е стъпял от крак на крак/. Колумбо.

КОЛУМБО Кажу ми, Гвин.

ГВИН Все ми се струва, че тази лодка, с която си направихме приключение, нали разбираш?...

КОЛУМБО Не..

ГВИН Нещо ми подсказва, че тази лодка... нали разбираш?...

КОЛУМБО Не.

ГВИН Все ми се струва, че тази лодка е... твоята.

КОЛУМБО /уж изненадано/. Така ли?

ВСИЧКИ Да!

КОЛУМБО Не може да бъде!

ГВИН /настойчиво/. Моля ти се!... Виж името!...

КОЛУМБО /почесва се по челото/. Е, тогава, може би тази лодка е наистина моята.

ВСИЧКИ Твоята!

КОЛУМБО Вие ми подарихте моята лодка. Благодаря за подаръка!

ГВИН Е, няма защо!

ВТОРОТО Със здраве да я носиш!

ТРЕТОТО /сочи към морето с тревога/. Вижте!

*Всички се обръщат.
Сега само Октоподът, на цяла сцена.*

ОКТОПОДЪТ Ей, хлапаци! /Киха./ Имам една молба!

ГВИН /излиза напред и застава изрязан върху Октопода/. Кажу ми, Октоподе!

ОКТОПОДЪТ Може ли да ми дадете малко прах за кихане?

ГВИН Така ли?... Защо ти е?

ОКТОПОДЪТ Трябва ми!

ПИН /идва и застава до Гвин/. За какво?

ОКТОПОДЪТ Много ми трябва!

ГВИН Искаме да знаем точно.

ПИН Какво ще правиш с праха?

ОКТОПОДЪТ Ще хвърлям на жертвите си, те ще кихат и ще си ги налапвам направо.

ВСИЧКИ Ооооооо!

ГВИН За какво му трябвало!...

ОКТОПОДЪТ Моля ви се!

ГВИН Не!

ВСИЧКИ Не!

ОКТОПОДЪТ /учудено/. Защо?... Дайте малко прашец!

ГВИН Никога!

ПИН Махай се!

ОКТОПОДЪТ Малко прашец и ще си отида!

ГВИН Това е опасно оръжие, което не бива да попада в ръцете на злодеи.

ПИН Които искат да убиват...

ВТОРОТО Мирните животни...

ГВИН /извиква/. Разбра ли, хищнико!

ПИН Марш от тук!

ПЕТОТО Да те няма!

ОКТОПОДЪТ Няма да мръдна докато не ми дадете!

КОЛУМБО /спокойно, вади кутийката и излиза напред/. Ето ти прашец!
/Хвърля срещу него./

ОКТОПОДЪТ /уплашено/. Проклетници!... /Започва да киха и избягва./

На брега – смях.

ГВИН Ей, наистина страшно оръжие!...

ПИН Да го хвърлим ли в морето?

ВСИЧКИ Не!

ГВИН Ще го пазим срещу Октоподи, Мечки и Вълци! /Внезапно се обръща и запява./

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

Всички след него:

Ние сме шестте пингвинчета! Пин–пин!

Тръгват в редици, заедно с Колумбо.

Внезапно спират и млъкват.

ПИН /в настъпилата тишина/. Да се броим ли?

ПЕТОТО Няма смисъл. Ще излезем точно шест.

ГВИН Седем!

ПИН /учудено/. Защо?

ГВИН С Колумбо!

ВСИЧКИ О, да!... Ураааа!

Запяват и тръгват:

Ако всички деца по света
отговорят на своя враг така
няма мечки да има
няма вълци да има...
Ако всички деца по света.